

Premi de Narració Curta i Contes Àngel Ruiz i Pablo 2017

Obra Guanyadora en categoria de CONTE (de 9 a 12 anys)
DÍDAC RODRÍGUEZ LLABRÉS

Ajuntament des Castell

ONADES CAP A ALGÈRIA

Un conte us explicaré, tan bé com jo sabré; si l'escolteu el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà. Un bon dia assolellat de fa ja prou anys, una matinada d'un fred hivern, en José, es va despertar per un fort crit del carrer. José espantat va sortir a mirar, i es va sorprendre. Era el seu amic Pedro, que demanava per anar a pescar, José va prendre una decisió i hi va anar perquè aquell dia no tenien per dinar i volia passar una estona a la peixateria venent. Mentrestant Tonia, la seva dona, estava amb la companyia dels seus dos fills, que estaven amb la seva joguera i a la vegada impacients per la tornada de José de pescar.

Hores després, es va obrir la porta, era José que havia tornat de pescar; tothom el va mirar, avui si que tenien dinar! Va pescar un bon peix! Ell tan cansat va dir a Pedro:- Sí que hem xalat! Demà hi tornarem amb els amics!-. Pedro va contestar-li que clar que sí, que li semblava bé. José estava cruixit, i amb l'enhorabona de la família, es va jeure al llit, volia adormir-se i començar un nou dia.

Al següent dia, Pedro tornava a estar fora cridant, però aquesta vegada no només era ell, anava acompanyat d'un parell d'amics, era prou matí, però quin altre remei hi havia? José va sortir, i els va acompanyar. Pel camí cap al moll de Calasfonts, es trobaren per

casualitat a dos al·lots coneguts, i varen demanar per acompanyar-los, el grup de pescadors, convençut va acceptar.

Quasi arribaren a la barca i van pensar si tindrien prou gasolina per aquesta petita estona de pesca, però varen canviar de tema i es van olvidar. La mar estava molt blavosa, i ben tranquil·la per pescar, tothom preparat, i ben tranquil·la per pescar, tothom preparat, van pujar a la barca, varen arrancar el motor i varen partir dirigits al preciós i pla horitzó. On estaven veien el primer sol d'Espanya que estava sortint. Es van aturar pel mig del moll a intentar pescar, -res!-, varen dir tots a la vegada. Es varen allunyar del poble, en busca de peixos, mentrestant escoltaven el sorollet del motor, quan de cop i volta... Es va sentir un fort cop, i de sentir el soroll del motor, passaren a escoltar un gran silenci, els pescadors, amb pànic i demanant ajuda, no varen poder fer res, no hi havia ningú al moll, i la forta corrent se'ls enduia.

Passaren un parell de dies, no sabien on es situaven i les famílies a Es Castell, passaven molta pena i no aturaven de cercar-los, tanta cerca i esforç, que es donaren per vençuts, els van donar per morts.

Aquells sis pescadors, seguien a la deriva, i començaven a pensar que moririen al mig de la mar. Sense provisions per menjar, ni res de res; intentaren pescar per almenys menjar, però per més intents que van provar, només varen pescar quatre sardinetes. Mort de fam, varen veure cosa a l'horitzó, llavors, es varen preguntar. -Es un peix enorme?- Era el destí?-. Intentaren remar per arribar-hi, però costava; en aquell moment, no hi havia corrent, i tornaren a provar, fins que finalment, van aturar, perquè l'únic que feien era cansar-se per res, perquè no avançaven. Van passar hores que es van fer eternes, però la corrent marina, es va posar del seu costat i els va començar a

empènyer cap a l'objecte de l'horitzó, que finalment varen descobrir que era terra ferma, era un miracle! Ja s'apropaven a la vora del terra, i es posaren molt feliços per haver sobreviscut, però encara quedava tornar a Menorca, així que no podien estar tant contents, que només duien la meitat de l'aventura. Ja estaven a terra, ho han aconseguit, era magnífic. Tothom va posar un peu a terra, no sabien ni on estaven ni on es dirigien. Aquella zona era completament diferent de Menorca, tenia com dos parts:

La ciutat i més endavant el desert, no sabien gens on es situaven. S'endinsar a la ciutat, era normaleta, no molt estranya, però la gent era diferent, són d'altra raça. Es quedaren sorpresos perquè avançant,, es van trobar un cartell, al qual hi havia escrites unes línies, posava algo semblant a: Era ilegible, ningú ho entenia, excepte els del poble que els miraven amb mala cara. Varen seguir caminant i caminant, sense un destí fixe. Va travessar diversos paisatges, mentrestant els passava el sol i la lluna pel cap, veien la fosco i la llum, però ells seguien caminant. Finalment, tots a punt de morir, varen veure cosa al fons de la seva vista, podria ser un miratge. Però aquesta vegada José i els seus companys es van equivocar, era real. Varen seguir caminant, quan arribaren a l'altre ciutat, ells van continuar avançant i d'alguna banda, va sortir un soroll, semblava algú xerrant, els pescadors, espantats, varen cercar d'on venia aquell soroll. Dintre una casa es seguia escoltant una cantarella.

Varen entrar a mirar, era un senyor que xerrava castellà, els pescadors varen tenir una conversa amb ell, els va comentar que estaven a Bejaïa, un poblet que es troba a Algèria, els pescadors es van sorprendre, no s'esperaven que haguessin tingut aquell viatge tant llarg. També va contar que havia un lloc prop d'allà on podrien intentar

enviar un telegrama a les famílies, els pescadors clarament volien contactar amb Menorca. Vabn seguir a aquell home, que els duia cap a aquell lloc.

Quan van arribar, tots van estar preparats, van picar un telegrama, estaven molt contents i agraïts. Ara el que tocava era només esperar i tots es trobarien a Menorca.

Temps després, van aconseguir tornar, les famílies encantades i plorant d'alegria, per l'enhorabona, celebraren una festa com de benvinguda. Tothom estava ben content, es van sorprendre per la part que estaven tots vius! Tot el poble d'Es Castell amb la felicitat dins el cor, es va dirigir a la església de Verge del Carme, a donar les gràcies a tota la gent que ha intentat col·laborar en aquesta cerca. Ha sigut molt dur! Varen comentar aquests pescadors, que han passat un inoblidable i perillós viatge..

72ANYS DESPRÉS...

-Escolta l'avi!, qui es aquest pescador?- Va dir un fillet de 11 anys al seu avi.

-Aquest era mon pare, que en aquell temps tenia 32 anys, jo tenia 6, no sé si et podré contar gaire cosa, però el que si sé, és que va set un bon i gran pescador!

I aquest conte s'acabat,

Amb un pescador i els seus companys,

El problema és que no han pescat.